

MUUTOS 2011

TAVOITE- JA TOIMENPIDEOHJELMA 9.4.2010

TAVOITE

Muutos 2011:n tavoite on Suomen kansalaisten edun ajaminen. Käytännössä tämä tarkoittaa Suomen kansalaisten

- taloudellisten, sivistyksellisten ja sosiaalisten oikeuksien ajamista
- kansalaisoikeuksien ajamista
- poliittisten oikeuksien ajamista
- ihmisoikeuksien ajamista.

Muutos 2011 tähtää kaikessa toiminnassaan suomalaisen oikeus- ja hyvinvointivaltion säilyttämiseen ja vahvistamiseen. Tämä on Suomen tulevaisuuden suurin haaste. Hyvinvointivaltio on järjestelmänä hyvin kallis ylläpidettävä. Sen olemassaolo ja samalla Suomen kansalaisten tulevaisuus ovat uhattuina ennen kaikkea valtion ja kuntien rajun velkaantumisen vuoksi.

KEINOT

Kaksi keskeisintä keinoa tavoitteen saavuttamiseksi ovat

1. *suora demokratia* edustuksellisen demokratian tueksi. Haluamme suoran demokratian avulla tuoda kansalaisvaikuttamisen lähelle tavallista kansalaista. Välineinä tässä ovat *kansalaisaloite* ja *kansanäänestys*. Niiden avulla kansalaiset voivat itse päättää itseään koskevista asioista. Valtiollisella tasolla kansanäänestys voi koskea esimerkiksi uutta kansalaisuuslakia. Kuntatasolla kansalaiset voivat äänestää esimerkiksi kyläkoulujen sulkemisesta, isoista rakennushankkeista tai vastaanottokeskuksien perustamisesta paikkakunnalle.
2. *sananvapaus* koskee myös toisinajattelijoita.

ESIMERKKEJÄ NYKYISISTÄ EPÄKOHDISTA

Erityisesti haluamme olemassaolollamme ja toiminnallamme

1. järkeistää nykyistä maahanmuuttopolitiikkaa
2. päästä eroon nykyisestä epäterveestä konsensuspolitiikasta
3. saada tuomiot vastaamaan rikosten vakavuutta ja kansalaisten oikeuskäsitystä.

Sisällysluettelo

1 KANSANVALLAN EDISTÄMINEN	3
1.1 Kansalaisaloite.....	3
1.2 Kansanäänestys	4
1.3 Keskeisten virkamiesten valinta.....	4
2 SUOMEN KANSALAISTEN EDUN AJAMINEN.....	5
2.1 VALTIO	5
2.1.1 Valtion suvereenisuus.....	5
2.1.2 Julkisen vallan käyttö	5
2.1.3 Verotus.....	5
2.1.4 Julkisen sektorin velanotto ja valtiontalouden mahdollinen ylijäämä.....	6
2.1.5 Julkinen sektori ja sen toiminnan tehostaminen	7
2.1.6 Epäterveen konsensuspolitiikan purku	7
2.1.7 Työllisyys ja työvoiman tarve	9
2.1.8 Aluepolitiikka	10
2.1.9 Globaali vastuu	10
2.1.10 Vainottujen ja hädänalaisten suojeleminen	12
2.1.11 Maahanmuuttopolitiikan järjeistäminen	14
a. Maahanmuuttopolitiikasta yleisesti.....	14
b. Ulkomaalaiset opiskelijat	15
c. Paluumuuttajat.....	15
d. Suomen kansalaisten perheenjäsenet	16
e. Suomeen ja suomalaiseen elämäntapaan sopeutuminen ja yhteiskuntaan kiinnittyminen ..	16
f. Maahanmuuttajanaisten aktivoiminen.....	17
2.2 KANSALAISET	18
2.2.1 Yhdenvertaisuusperiaate ja positiivinen erityiskohtelu	18
2.2.2 Sukupuolten välinen tasa-arvo.....	19
2.2.3 Lasten oikeudet	20
2.2.4 Kansalaisen oikeudet	20
2.2.5 Kansalaisen velvollisuudet	21
2.2.6 Sananvapaus	21
2.2.7 Sosiaaliturva	23
2.2.8 Eläkkeet	24
2.2.9 Kansalaisten fyysinen koskemattomuus ja väkivaltarikollisten rankaiseminen.....	24
a. Yleiset periaatteet	24
b. Lieventämisperusteet	26
c. Häpeäväkiivalta	27
2.2.10 Suomen kansalaisuus ja sen saaminen.....	27
a. Kansalaisuus tulee ansaita.....	27
b. Perheiden yhdistäminen	29
2.3 LUONTO JA YMPÄRISTÖ	30
2.3.1 Luonto, luonnonarvot ja eläimet.....	30
2.3.2 Kestävä kehitys.....	31

1 KANSANVALLAN EDISTÄMINEN

Perustuslain mukaan Suomessa valta päättää asioista on kansalla. Käytännössä kansalaiset valitsevat vaaleissa edustajansa eduskuntaan ja kunnanvaltuustoihin päättämään yhteisistä asioista. Tätä kutsutaan edustukselliseksi demokratiaksi.

Edustuksellinen demokratia on kriisissä. Sen keskeinen ongelma on, että kansalaiset voivat päättää vaaleissa vain henkilöistä eli siitä, ketä he äänestävät. Nykyisessä järjestelmässä kansalaisilla ei ole oikeutta päättää äänestämällä merkittävistä asioista. Edustuksellisessa demokratiassa valtiolta ei ole kansalla vaan kansanedustajien ja hallinnon ylimpien virkamiesten käsissä.

Edustuksellista demokratiaa tulee täydentää kansalaisten vaikutusmahdollisuuksia lisäämällä. Koko kansakuntaa koskevat merkittävät päätökset tulee tehdä ns. *suoran demokratian* keinoin, jolloin lopullisen päätöksen tekevät Suomen äänioikeutetut kansalaiset.

Suora demokratia tulee ulottaa kaikkeen poliittiseen päätöksentekoon riippumatta siitä, onko kyse kansallisesta, alueellisesta vai paikallisesta päätöksenteosta. Kunnallista ja alueellista itsemääräämisoikeutta tulee lisätä, jolloin kunnat ja kuntalaiset voivat tehdä itsenäisempiä päätöksiä.

Tarkoitus ei ole luopua edustuksellisesta demokratiasta vaan tuoda uusi vaikuttamisen muoto täydentämään sitä. Jatkossa lakien merkittävä enemmistö säädettäisiin parlamentaarisessa järjestyksessä kuten tähänkin asti.

Suoran demokratian kolme keskeistä vaikutustapaa ovat *kansalaisaloite*, *kansanäänestys* sekä *keskeisten virkamiesten valinta*.

1.1 Kansalaisaloite

Tietty määrä kansalaisia voi tuoda oman ehdotuksensa poliittiselle asialistalle ja käynnistää siitä kansanäänestyksen. He voivat ehdottaa esimerkiksi perustuslain muuttamista, täysin uutta lakia tai voimassa olevan lain kumoamista.

Kansanäänestyksen järjestäminen ei ole viranomaisten päätettävissä. Se on järjestettävä, jos tietty määrä äänioikeutettuja kansalaisia niin vaatii.

Ehdotamme, että 35000 äänioikeutettua kansalaista (0,8 prosenttia äänioikeutetuista kansalaisista) voi tuoda oman ehdotuksensa poliittiselle asialistalle ja käynnistää siitä kansanäänestykseen tähtäävän prosessin.

Perustuslain muuttamiseen tähtäävän aloitteen määräksi ehdotamme 43000 äänioikeutettua kansalaista (yksi prosentti äänioikeutetuista kansalaisista).

Täysin uuden lain valmistelu ja hyväksyminen tapahtuvat ensivaiheessa parlamentaarisessa järjestyksessä. Lain lopullinen hyväksyminen tapahtuu päättäjiä sitovassa kansanäänestyksessä. Jos kansa äänestää lain puolesta, eduskunta ei voi olla hyväksymättä lakia.

Myös kuntatasolla tietty määrä kuntalaisia voi saada ehdotuksensa kuntalaisten äänestettäväksi. Äänestyksen lopputulos sitoo päättäjiä. Ehdotamme, että 0,8 prosenttia äänioikeutetuista kuntalaisista voi käynnistää tällaisen äänestysprosessin.

1.2 Kansanäänestys

Kansanäänestys toimitetaan, jos 0,8 prosenttia äänioikeutetuista kansalaisista sitä vaatii. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että eduskunnassa päätetty asia, esimerkiksi uusi laki, alistetaan vielä kansalaisten hyväksyttäväksi. Näin parlamentaarisessa järjestyksessä syntynyt laki, sopimus tai päätös voi tulla voimaan vasta sen jälkeen, kun kansalaiset ovat hyväksyneet sen kansanäänestyksessä. Kansanäänestyksen tulos sitoo päättäjiä.

Tarkoitus ei ole äänestää jokaisesta mahdollisesta asiasta. Kansanäänestystä sovelletaan vain tietyn merkittävyyserajan ylittäviin lakeihin, sopimuksiin ja päätöksiin. Tällainen koko kansakuntaa koskeva merkittävä päätös on esimerkiksi NATO-kysymys tai parhaillaan uudistettavana oleva kansalaisuuslaki.

Tärkeimpien perustuslaillisten asioiden muuttaminen vaatii kansalaisten enemmistön lisäksi myös perustuslain säätämisyjärjestyksen eduskunnassa.

1.3 Keskeisten virkamiesten valinta

Monet merkittävät päätökset tai niiden valmistelu syntyvät virkamiestyönä. Siksi kansalaisten tulee saada vaikuttaa suoralla vaalilla keskeisten virkamiesten valintaan. Tällaisia keskeisiä virkamiehiä ovat esimerkiksi eduskunnan oikeusasiamies ja valtakunnansyyttäjä. Myös virkamiesten toiminnan laillisuuden valvontaa tulee merkittävästi lisätä.

43 000 kansalaista (yksi prosentti äänioikeutetuista kansalaisista) voi vaatia tällaisen keskeisen virkamiehen virkasuhteen lopettamista ennen virkasuhteen tavanomaista päättymistä. Vaaditusta asiasta on toimitettava päättäjiä sitova kansanäänestys.

2 SUOMEN KANSALAISTEN EDUN AJAMINEN

2.1 VALTIO

2.1.1 Valtion suvereenisuus

Suomen valtion tulee tavoitella mahdollisimman korkeaa täysivaltaisuutta ja itsemääräämisoikeutta. Suomen valtiolla tulee olla oikeus käyttää itsenäisesti ylintä päätäntävaltaa omalla alueellaan sekä päättää oikeudellisista suhteistaan toisiin valtioihin ja muihin kansainvälisen oikeuden subjekteihin. Valtaa tulee pyrkiä aktiivisesti siirtämään takaisin EU:lta Suomen kansalle.

2.1.2 Julkisen vallan käyttö

Julkisen vallan on kaikissa toimissaan noudatettava oikeusvaltioperiaatetta. Julkisen vallankäytön on aina perustuttava lakiin ja kaikessa julkisessa toiminnassa on noudatettava tarkoin lakia. Tulkinnanvaraisissa tilanteissa lakeja on aina tulkittava perusoikeusmyönteisesti.

Lainvalmistelutyöt pitää tehdä puolueettomissa ryhmissä ja niistä tulee informoida kansalaisia.

Kansalaisten oikeuksista ja velvollisuuksista päätettäessä on nojauduttava eduskuntalain tasoiseen normiin.

Laeilla määritetään yksilön sallitun ja kielletyn tekemisen väliset erot. Ne on kirjoitettava yksiselitteisiksi niin, että kansalaisten on helppo ymmärtää ero sallitun ja kielletyn toiminnan välillä. Näin minimoidaan myös demokraattisille oikeusvaltioille vieraiden poliittisten oikeudenkäyntien mahdollisuus.

Suomi on 2000-luvulla saanut Euroopan ihmisoikeustuomioistuimelta peräti 40 moitetta toistuvista ihmisoikeusrikkomuksista, esimerkiksi liian pitkiksi venyneistä oikeuskäsittelyistä. Tämä on enemmän kuin muilla pohjoismailla yhteensä, mikä on Suomen väkilukuun suhteutettuna hyvin suuri määrä. Suomen valtion on kiinnitettävä huomiota Euroopan ihmisoikeussopimukseen ja noudatettava sitä kaikissa tilanteissa. Toisenlainen käyttäytyminen ei sovi länsimaiselle demokraattiselle oikeusvaltiolle.

2.1.3 Verotus

Suomen kansalaiset ovat rakentaneet Suomesta toimivan länsimaisen oikeus- ja hyvinvointivaltion. Sen ensisijaisena tehtävänä on pitää huolta kansalaistensa hyvinvoinnista ja perustarpeista sekä toimia kansalaistensa edunvalvontakoneistona. Näihin tavoitteisiin valtio pyrkii keräämällä kansalaisilta erilaisia veroja ja maksuja ja jakamalla niitä tulonsiirtoina erilaisiin kohteisiin.

Verotuksella kerätyt rahat on kohdennettava suomalaisten hyvinvointiin ja suomalaisen yhteiskunnan rakentamiseen. Erityisesti verovaroja tulee käyttää ikääntyvien kansalaisten ihmisarvoisen loppuelämän varmistamiseen, työkäisten saattamiseen aktiivisiksi yhteiskunnan jäseniksi vastikkeettomien tulonsiirtojen varassa elämisen sijaan sekä lasten ja nuorten kasvattamiseen ja kouluttamiseen. Muita tärkeitä kohteita ovat muun muassa terveydenhuolto, hoitopaikat päiväkodeissa ja suomalaiset kodittomat. Leikkausten sijaan verovaroja tulee ohjata edellä mainittuihin kohteisiin.

Verovaroja tulee käyttää myös työn tuottavuuden parantamiseen, tehokkaiden investointien rahoittamiseen sekä uusien, taloudellisesti kannattavien työpaikkojen luomiseen Suomessa.

Tärkeä painopistealue on yrittäjyyteen kannustaminen ja yrittäjyyden houkuttelevuuden lisääminen esimerkiksi pienyritysten ja -yrittäjien verotusta sekä yrityksen perustamiseen liittyvää byrokratiaa keventämällä.

Verovaroja ei käytetä suomalaisten yritysten kansainvälistymispyrkimyksiin, jos yrityksen päämääränä on siirtää toimintaansa pois Suomesta. Sen sijaan suomalaisten vientiyritysten toimintaa voidaan tukea esimerkiksi erilaisin verohelpotuksin.

2.1.4 Julkisen sektorin velanotto ja valtiontalouden mahdollinen ylijäämä

Veronkorotukset eivät saa olla ensimmäinen keino pyrittäessä valtion ja kuntien talouden tasapainottamiseen. Myös menoja on leikattava. Menojen leikkaukset tulee toteuttaa hallitusti siten, että lakisääteiset palvelut ja kansalaisten turvallisuus eivät heikkene.

Jatkossa valtion ja kuntien tulee vastata vain niille laissa säädetyistä velvollisuuksista.

Kunnalle laissa säädettyjä tehtäviä ovat terveydenhuolto, perusopetus, päivähoido, sosiaalihoito, lastensuojelu, vanhusten-, vammaisten- ja päihdehoito, toimeentulotuki, kaavoitus, ympäristönkäytön valvonta, teiden ja katujen ylläpito sekä pelastustoimi.

Nykyisin vesi- jäte- ja energiahuollosta vastaavat monissa kunnissa yksityiset yritykset. Tämä on aiheuttanut suuria korotuksia mm. vesi- ja jätemaksuissa. Näiden sektorien toiminnan järjestämisestä tulee jatkossa järjestää kuntapäätäjiä sitovia kansanäänestyksiä.

Valtion tehtäviin kuuluu huolehtia yhteisten varojen käytöstä, lakien säätämisestä, oikeuslaitoksen ylläpitämisestä, korkeakoulutasoisista koulutuspalveluista, maanteistä, poliisitoimesta, maanpuolustuksesta sekä sosiaaliturvasta ja siihen liittyvistä erilaisista tulonsiirroista, joita ovat esimerkiksi lapsilisät, asumis- ja opintotuki.

Valtiontalouden mahdollinen vuosittainen ylijäämä talletetaan tulevaisuutta varten. Tulevien sukupolvien kannalta järkevää on siirtyä nykyisestä velaksi elämisestä säästämiseen ja maksaa valtion velat pois – tai ainakin pyrkiä hillitsemään velan kasvua. Velkaantuminen on valintakysymys.

Valtio ja kunnat eivät voi elää vuosikymmenestä toiseen velaksi maksamalla korkeita korkoja liikepankeille ja rahaa lainaaville valtioille. Valtion ja kuntien täytyy oppia elämään tulojensa ja varojensa mukaan ja säästää taloudellisesti hyvinä aikoina huonomman taloustilanteen varalle. Näin estettäisiin suuri osa niistä taloudellisista vaikeuksista, joita monella Suomen kunnalla tällä hetkellä on.

2.1.5 Julkinen sektori ja sen toiminnan tehostaminen

Julkisen sektorin toimintaa on tehostettava ja työn tuottavuutta parannettava byrokratiaa keventämällä. Byrokratian keventämisestä aiheutuva hallintovirkojen vähentäminen tehdään pääsääntöisesti eläkkeelle siirtymisen yhteydessä, jotta työttömyys ei lisäänty. Hyödyttömiä poliittisia virkoja ei jatkossa perusteta (katso tarkemmin seuraava kappale, ”Epäterveen konsensuspolitiikan purku”).

2.1.6 Epäterveen konsensuspolitiikan purku

Nykyinen epäterveeseen yhteisymmärrykseen tähtäävä konsensuspolitiikka on kykenemätön poliittisiin ja taloudellisiin uudistuksiin. Se on kykenemätön tarkastelemaan asioita vaihtoehtoisista näkökulmista. Ennen kaikkea se on kykenemätön ennakkoluulottomaan ja rakentavaan keskusteluun. Siksi se tulee purkaa osana julkisen vallankäytön uudistusta.

Nykypolitiikassa monet päätökset syntyvät valtapuolueiden keinotekoisien poliittisen yhteisymmärryksen ja lähes täydellisen vaihtoehtottomuuden tuloksena. Kolmen suurimman puolueen vuosikymmeniä harrastama konsensuspolitiikka estää todellisiin ongelmiin tarttumisen sekä toimivien ratkaisujen löytämisen.

Keskeinen nykypolitiikan ongelma on valtapuolueiden tavoitteiden, arvojen ja käytännön toiminnan samankaltaisuus. Sillä, kuka kulloinkin on hallituksessa ja kuka oppositiossa, ei ole todellista vaikutusta harjoitettavaan politiikkaan.

Kaikkien puolueiden tavoitteet on muotoiltu niin, että ne voivat tarkoittaa mitä tahansa. Siten ne saadaan kelpaamaan myös toisille puolueille. Keskustelua ongelmista vältellään johdonmukaisesti. Näin synnytetään hallitusohjelma, johon nousevat vain ne vaihtoehdot ja tavoitteet, joita on vastustettu vähiten. Tällaisella hallitusohjelman muodostamisella ei löydetä uusia ratkaisuja yhteiskunnan kehittämiseksi. Kyseinen toimintatapa ei myöskään edusta kansalaisten aitoa kuulemistä.

Todellisuudessa monista koko kansakunnalle merkittävistä asioista päättävät pääministeri ja valtiovarainministeri. Lainsäädäntövaltaa käyttävä eduskunta on pelkkä kumileimasin.

Muita konsensuspolitiikan epäterveitä seurauksia ovat kriittisen median sekä keskustelevan ja asioita kyseenalaistavan älymystön lähes täydellinen puuttuminen, yksilönvapautta ja kansalaisten yksilöllisiä arvoja polkeva poliittinen ja yhteiskunnallinen arvomaailma sekä historiallisista tosiasioista vaikeneminen pienen sisäpiirin etujen suojelemiseksi, esimerkiksi Stasi-selvitykseen liittyvä Rosenholz-aineisto.

Epäterveen konsensuspolitiikan purkamiseen ehdotamme seuraavia keinoja:

1. Valtiovallan tulee esimerkiksi erilaisin tietoteknisin sovelluksin lisätä kansalaisten poliittista ja yhteiskunnallista tietoisuutta, aktiivista osallistumista, vaikutusmahdollisuuksia sekä vaikuttavuutta päätöksentekoprosessien eri vaiheissa ja eri tasoilla.
2. Valtiovallan tulee vahvistaa demokratiaa, lisätä kansalaisten, virkamiesten ja poliittisten päättäjien välistä vuorovaikutusta sekä luoda toimiva vuorovaikutus niiden välille perinteistä printtimediaa sekä uutta tieto- ja viestintäteknikkaa ja sähköisiä vaikutuskanavia hyödyntämällä.
3. Kansalaisille tulee tarjota toimiva mahdollisuus seurata poliitikkojen ja virkamiesten toimintaa kansakunnalle merkittävässä päätöksissä ja niiden valmistelussa. Näin lisätään yhteiskunnallista ja poliittista läpinäkyvyyttä ja tuodaan päätöksenteko lähemmäksi kansalaisia.
4. Valtiovallan tulee kansantajuistaa asiantuntijatietoa ja siirtää sitä kansalaisille.
5. Poliittisen keskustelun avoimuutta on lisättävä ja poliittiset päätökset valmisteltava avoimesti. Koko kansakuntaa koskevia poliittisia päätöksiä valmistelevat ja päättävät poliitikot ja virkamiehet tulee lainsäädännöllisin keinoin velvoittaa tiedottamaan kattavasti ilman eri pyyntöä päätöksiin ja niiden käsittelyyn liittyvistä keskeisistä seikoista jo ennen lopullisen päätöksen syntymistä.

6. Vaalirahoitus ja muu vastaava taloudellinen tuki on tehtävä julkiseksi. Lahjoitukset on tehtävä viimeistään 30 vuorokautta ennen vaalipäivää. Kaikki tuet on julkaistava ilman eri pyyntöä viimeistään 14 vuorokautta ennen vaaleja puolueiden internetsivustoilla niin, että jokaisen ehdokkaan saama täsmällinen tukisumma ilmoitetaan euromääräisenä.
7. Valtionyhtiöiltä kielletään vaalirahoitus.
8. Poliittiset virkanimitykset lopetetaan kokonaan. Niitä ei yleensä tehdä todellisen tarpeen perusteella, vaan ne ovat pelkkiä poliittisia palkintoja. Jatkossa tarvittavat luottamushenkilöt valitaan pätevyyden, ei jäsenkirjan mukaan.
9. Pääministerin toimikausi rajataan kahdeksaan (8) vuoteen.
10. Poliitikot ja virkamiehet tulee voida asettaa oikeudelliseen vastuuseen päätöksistä, joiden syntymiseen on vaikuttanut selvästi enemmän poliitikon tai virkamiehen tai häntä lähellä olevan muun tahon oma kuin Suomen valtion tai kansalaisten etu. Heidät tulee myös voida velvoittaa maksamaan merkittäviä korvauksia aiheuttamistaan vahingoista.

2.1.7 Työllisyys ja työvoiman tarve

Valtion pitää kaikin mahdollisin käytössä olevin keinoin pyrkiä työllistämään koko työikäinen ja -kuntoinen väestö. Käytännössä tämä onnistuu vain työpaikkojen määrää lisäämällä. Keskeinen keino niiden lisäämiseksi on pienten ja keskisuurten yritysten tukeminen erilaisin verohelpotuksin ja työpaikkojen pitäminen Suomessa. Yritteliäitä ja pystyviä henkilöitä tulee kannustaa uusien yritysten perustamiseen ja helpottaa yritystoiminnan käynnistymistä erilaisin taloudellisin tukimuodoin ja verohelpotuksin.

Viimeaikaisessa yhteiskunnallisessa ja talouspoliittisessa keskustelussa on toistuvasti kiinnitetty huomiota tulevaisuudessa mahdollisesti kasvavaan työvoimantarpeeseen. On puhuttu jopa suoranaisestä työvoimapulasta. Todellisuudessa Suomessa ei ole työvoimapulaa. Ei ole myöskään minkäänlaista yksiselitteistä näyttöä siitä, että työvoimapulaa olisi tulevaisuudessakaan. Päinvastoin, kansainväliset talousasiantuntijat puhuvat aivan muuta: länsimaissa on tapahtumassa voimakas rakennemuutos, jonka seurauksena työvoiman tarve pikemminkin vähenee kuin kasvaa. Automaatio ja muualle siirtyvä teollisuus tekevät yhä useammasta suomalaisesta työttömän.

Joillakin aloilla saattaa olla osajista pulaa. Ei ole mitenkään ongelmallista, jos näitä työpaikkoja täytetään ulkomaalaisilla osajilla. He eivät kuitenkaan saa tulla alhaisemmilla palkkavaatimuksillaan korvaamaan suomalaista työvoimaa tai polkemaan suomalaisten työläisten palkkatasoa vaan paikkaamaan aidosti olemassa olevaa resurssivajetta.

Ensisijaisesti tulee työllistää Suomen kansalaiset ja jo maassa olevat työttömät maahanmuuttajat. Vasta sen jälkeen tuodaan uutta työvoimaa ulkomailta, mikäli siihen on aitoa tarvetta.

Työntekijöitä ulkomailta hankkivien työnantajien tulee vastata kaikista työvoiman tuonnista sekä ulkomaisen työvoiman suomalaiseen yhteiskuntaan sopeutumisesta ja kiinnittymisestä aiheutuvista kustannuksista.

Valtion ei tule millään tavoin tukea eikä tarpeettomasti rajoittaa työperäistä maahanmuuttoa.

EU:n ulkopuolelta tullut siirtotyöläinen on palautettava kotimaahansa, jos hän on ollut työttömänä yli kolme (3) kuukautta.

2.1.8 Aluepolitiikka

Kansalaisten pitää saada asuinpaikkakunnasta riippumatta itse päättää omista asioistaan ja kehittää elinolosuhteitaan, sillä heillä on siihen paras paikallinen asiantuntemus.

Tämä on myös perustuslain hengen mukaista, sillä perustuslain mukaan julkisen vallan on pyrittävä turvaamaan jokaiselle mahdollisuus vaikuttaa elinympäristöään koskevaan päätöksentekoon. Keskeinen keino tämän tavoitteen saavuttamiseksi on suoran demokratian lisääminen myös alueellisessa ja paikallisessa päätöksenteossa.

2.1.9 Globaali vastuu

Taloudellinen, sosiaalinen, ekologinen ja kulttuurinen hyvinvointi jakautuvat maapallolla hyvin epätasaisesti ja epäoikeudenmukaisesti. Kuilu rikkaiden ja köyhien välillä syvenee jatkuvasti ja iso osa ihmiskuntaa elää hyvin vaikeissa olosuhteissa.

Globaalin vastuun kantamisessa on kyse halusta tavoitella maailmanlaajuisesti mahdollisimman korkeaa oikeudenmukaisuutta, edistää demokratiaa, edistää rauhanpyrkimyksiä, lisätä aitoa suvaitsevaisuutta ja vähemmistöjen oikeuksia, poistaa köyhyyttä sekä suojella luontoa ja ympäristöä.

Suuri osa maailman ongelmista on paikallisia. Siksi myös ratkaisut ja samalla omien elinolosuhteiden parantaminen ovat paikallisten ihmisten käsissä. Ongelmien ratkaiseminen edellyttää heistä itsestään lähtevää halua ja sitoutumista niiden toteutukseen. Kannettu vesi ei kaivossa pysy.

Suomi on pieni ja voimavaroiltaan rajallinen kansakunta. Siksi suomalaisten tulee kantaa osansa globaalista vastuusta ennen kaikkea Suomen valtion rajojen sisällä. Tätä käsittelemme tarkemmin kohdassa 2.3 Luonto ja ympäristö.

Toinen tärkeä tapa osallistua globaalin vastuun kantamiseen on vastuullinen kehitysaputyö. Tämä vastuullisuus heijastuu ulospäin kahdella tavalla: ensinnäkin se on vastuullista siksi, että se ottaa huomioon Suomen ja suomalaisten rajalliset resurssit globaalien ongelmien ja epäkohtien poistamisessa. Toisekseen se korostaa vastaanottajaosapuolen oman panostuksen ja sitoutumisen merkitystä.

Kehitysavun myöntäminen tulee sitoa Suomen valtionalouteen. Suomen valtion tehtävänä on huolehtia ensisijassa Suomen ja suomalaisten hyvinvoinnista. Mikäli valtionalous on alijäämäinen, on huolellisesti mietittävä, onko Suomen valtiolla todellisia resursseja osallistua kehitysaputyöhön omien kansalaisten hyvinvoinnista kohtuuttomasti tinkimättä.

Kehitysavun mahdollinen maksimimäärä tulee sitoa Suomen ostovoimakorjatun bruttokansantuotteen osuuteen kaikkien maailman valtioiden ostovoimakorjatusta bruttokansantuotteesta. Näin varmistetaan, että Suomi hoitaa oman kohtuullisen osansa globaalista vastuusta.

Kehitysapuvarat tulee kohdistaa nykyisen kaltaisen vastikkeettoman rahan lahjoittamisen sijaan toimintaan, joka sitouttaa kohdemaan kansalaiset heidän omia elinolojaan parantaviin hankkeisiin. Yksittäisten suomalaisten yksityishenkilöiden, yritysten ja organisaatioiden liikevaihtoa kasvattavista kehitysapuhankkeista luovutaan välittömästi.

Tuen saajien sitoutuminen varmistetaan antamalla kehitysapua monivaiheisesti: Kehitysapuprojektin ensimmäiseen vaiheeseen saisi kohtuullisen helposti tukea. Jos toiminta ei tuen vastaanottajien heikon panostuksen vuoksi käynnisty tai kehity, ei lisärahoitusta projektin seuraavaan vaiheeseen myönnetä.

Kehitysapu tulee suunnata pääsääntöisesti koulutukseen. Pitkäjänteinen koulutus- ja kasvatustyö on ainoa todellinen keino kehitysmaiden auttamiseksi irti nykyisistä ongelmistaan. Erityistä huomiota tulee kiinnittää naisten ja tyttöjen koulutukseen, sillä he ovat monessa kehitysmaassa selvästi miehiä huonommassa asemassa.

Maapallon suurin ongelma on kehittyvien maiden väestönkasvu. Siksi kehitysapua tulee käyttää tehokkaaseen väestön määrän kasvun hillitsemiseen ja laskuun. Nykyisen kaltainen kehitysapupolitiikka on merkittävä väestön rajua kasvua lisäävä tekijä etenkin Afrikassa. Väestönkasvu puolestaan kuluttaa kiihtyvällä nopeudella maapallon rajallisia resursseja. Lisäksi se aiheuttaa sotia ja erilaisia konflikteja, laajaa nälänhätää sekä Länsi-Eurooppaan suuntautuvaa elintasopakolaisuutta.

Suomen valtion tulee osaltaan antaa kaikille kehitysmaille niiden velat anteeksi, jotta niillä olisi realistiset mahdollisuudet parempaan huomiseen. Lisäksi Suomen tulee käyttää kansainvälisiä suhteitaan, jotta myös muut maat toimisivat samoin. Suomen hallituksen tulee painostaa muiden EU-maiden hallituksia tämän tavoitteen toteutumiseksi.

Velkojen anteeksianto on perusteltua myös siksi, että velat ovat syntyneet lähes poikkeuksetta diktatuurihallitusten aikana. Nyt tavallinen kansa joutuu maksamaan diktaattorien velat. Tämä on moraalisesti väärin.

Velkojen anteeksiantaminen toteutetaan luonnollisesti vain siinä tapauksessa, että kyseisessä maassa on demokraattisilla vaaleilla valittu, kansalaisten perusoikeuksia kunnioittava presidentti ja hallitus, tehokkaasti toimiva hallinto, vähäinen korruptoituneisuus sekä hyvä ihmisoikeustilanne. Tällaisille maille voidaan myöntää kohtuullisissa määrin uutta lainaa hyvin perusteltuihin tarkoituksiin.

2.1.10 Vainottujen ja hädänalaisten suojelu

Osa globaalia vastuuta on suojella kykyjemme ja resurssiemme mukaan niitä, jotka kotimaassaan ovat henkilökohtaisesti joutuneet vainon kohteiksi ja tarvitsevat suojelua.

Ensisijaisesti Suomen tulee (valtion taloudellisen tilanteen sen mahdollistaessa) pyrkiä auttamaan hädänalaisia heidän kotimaataan lähellä olevissa turvallisissa maissa tai kotimaan turvallisissa osissa. Tämä helpottaa heidän palaamistaan kotimaahansa tai sen turvallisiin osiin olojen rauhoituttua tai vainon loputtua. Tähänkään meillä ei ole mitään automaattista pakkoa tai velvollisuutta, vaan kaikki perustuu suomalaisten vapaaehtoiseen auttamishaluun ja valtion kulloiseenkin taloudelliseen tilanteeseen.

Ihmisten auttaminen heidän kotimaansa lähialueilla on taloudellisempaa ja ekologisesti kestävämpää kuin heidän siirtämisensä toiselle puolelle maapalloa, missä ihmisen ekologinen jalanjälki on huomattavan suuri. Ihmismassojen siirtäminen matalan kulutuksen maista korkean kulutuksen maihin moninkertaistaa luonnonvarojen kulutusta ja kiihdyttää osaltaan mahdollista ilmastonmuutosta.

Geneven pakolaissopimuksen mukaan ihmiselle voidaan myöntää pakolaisen asema eli pakolaisstatus, jos ”henkilö oleskelee kotimaansa ulkopuolella ja kieltäytyy palaamasta sinne, koska hän pelkää joutuvansa vainotuksi rodun, uskonnon, kansalaisuuden, poliittisten mielipiteiden tai yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen johdosta. Tämän pelon on oltava perusteltua. Esimerkiksi sotaa tai luonnonkatastrofia pakenevat eivät ole pakolaisia.”

Nykyinen pakolaiskiintiö on noin 750 henkilöä vuodessa. Suomen pakolaiskiintiö tulee uudistaa siten, että uusi pakolaiskiintiö olisi 1000 henkilöä vuodessa. Pakolaiskiintiöön lasketaan mukaan

- a) YK:n pakolaisleireiltä otettavat pakolaiset, joille YK:n pakolaisasiain päävaltuutettu (UNHCR) on myöntänyt pakolaisaseman ja
- b) ne turvapaikanhakijat perheenjäsenineen, joille Suomi myöntää heidän omasta hakemuksestaan turvapaikan eli pakolaisaseman.

YK:n pakolaisleireiltä otettavien pakolaisten määrästä vähennetään vuosittain edellisenä vuonna myönnettyjen turvapaikkojen sekä pakolaisten perheenyhdistämisten kautta Suomeen tulleiden henkilöiden lukumäärä. Näin siis vuosittainen 1000 pakolaisen kiintiö on maksimi, jota ei ylitetä missään tapauksessa.

Oleskelulupien myöntäminen muille kuin turvapaikkaan oikeutetuille pakolaisille lopetetaan välittömästi. Jatkossa Suomi ei siis myönnä turvapaikanhakijoille oleskelulupaa suojelutarpeen, humanitaarisen suojelun, toissijaisen suojelun, inhimillisen syyn tms. perusteella. Ainoastaan todelliset, henkilökohtaisesti vainotut pakolaiset saavat turvapaikan.

Pakolaiskiintiön kokonaiskustannuksia seurataan koko ajan ja niistä tiedotetaan avoimesti kansalaisille. Kiintiötä voidaan taloustilanteen vaatiessa tilapäisesti pienentää hallituksen päätöksellä, mutta sitä ei voida kasvattaa muuten kuin sitovassa kansanäänestyksessä saadun, kasvattamista puoltavan äänestystuloksen perusteella.

Sellaiset kielteisen päätöksen saaneet turvapaikanhakijat, joiden käännyttäminen tai palauttaminen kotimaahan ei ole sillä hetkellä mahdollista, jäävät säilöönottokeskuksiin odottamaan, kunnes palauttaminen tulee mahdolliseksi tai heille pystytään järjestämään sijoituspaikka turvallisesta kolmannesta valtiosta tai he itse vapaaehtoisesti haluavat poistua Suomesta.

Minkäänlaista suojelua ei tarjota henkilöille, joiden suojelutarve johtuu siitä, että he ovat kotimaassaan syyllistyneet vakavaan rikokseen. Rikoksiksi määritellään vain sellaiset teot, jotka tekohetkellä ovat myös Suomen lain mukaan rikoksia.

Pakolaiset menettävät välittömästi oikeuden suojeluun ja turvapaikkaan, jos he lomailevat tai vierailevat siinä maassa tai lähettävät lapsensa siihen maahan, josta he ovat paenneet henkilökohtaisen vainon johdosta.

2.1.11 Maahanmuuttopolitiikan järjeistäminen

a. Maahanmuuttopolitiikasta yleisesti

Yleisenä maahanmuuttopolitiittisena ohjeena on kansainvälisten sopimusten täyttyminen, mutta vain minimitasolla. EU:ssa kaavailtua yhteistä maahanmuuttopolitiikkaa tulee määrätietoisesti vastustaa. Suomen on saatava päättää omista maahanmuuttoon liittyvistä asioistaan itsenäisesti.

Maahanmuuton lisäämistä perustellaan usein sillä, että Suomessa on muita maita vähemmän ulkomaalaisia. Perusteeksi tarjotaan myös sitä, että Suomeen kohdistuva turvapaikanhakijoiden tulva on muita Pohjois- ja EU-maita vähäisempää. Kumpikaan näistä seikoista ei ole kestävä peruste maahanmuuton lisäämiselle. Maahanmuuttajien määrän kasvattaminen ei saa olla itsetarkoituksellista.

Nykyisessä julkisessa keskustelussa maahanmuutto ja monikulttuurisuus esitetään pääsääntöisesti vain positiivisena asiana. Peräänkuulutamme vastuullista ja rakentavaa keskustelua myös monikulttuurisuuteen liittyvistä ongelmista ja lieveilmiöistä. Sananvapauden on katettava myös niistä keskusteleminen. Ne ovat yhteiskunnallisesti merkittäviä asioita, joista tulee keskustella avoimesti kuten muistakin yhteiskunnallisesti ja poliittisesti merkittävistä asioista.

Vastustamme monikulttuurisen sensuuriyhteiskunnan syntymistä, jossa median ja kansalaisten halutaan vaikeneman ongelmista. Esimerkiksi ulkomaan kansalaisten Suomen lakien vastaiseen toimintaan ei ole syytä suhtautua monikulttuurisena rikkautena, vaan siihen on puututtava lain suomin keinoin nopeasti ja tehokkaasti. Yhteiskunnallisten tabujen syntyminen ei johda ongelmien ratkaisuihin vaan päinvastoin lisää niitä. Yhteiskunnallisista tosiasioista puhumista ei saa kriminalisoida. Ongelmista vaikeneminen luo epäluulon ilmapiiriä, joka on haitallista erityisesti lainkuuliaisille maahanmuuttajille.

Erityisesti kritisoimme sitä, että maahanmuuton todellisia kustannuksia ei kerrota avoimesti kansalaisille. Mitään teknistä estettä avoimuudelle ei ole, sillä lähes kaikki muutkin valtion ja kuntien kustannukset ja tilastot ovat nykyisin helposti saatavissa olevaa julkista tietoa.

Myös muussa maahanmuuttoon liittyvässä tilastoinnissa on merkittäviä puutteita ja korjaamisen varaa. Esimerkiksi perheenyhdistämisten sekä niiden kautta Suomeen tulleiden ulkomaalaisten määrä tulee tilastoida niin yksiselitteisesti, että minkäänlaista tulkinnanvaraa ilmiön suuruudesta ei jää.

Maahanmuuton vaikutuksia suomalaiseen yhteiskuntaan pitää seurata ja samalla varmistaa, ettei se aiheuta pitkälläkään aikavälillä sellaisia muutoksia, joita ei tällä hetkellä oltaisi valmiita hyväksymään.

Kaikki maahanmuuttoon liittyvät asiat on siirrettävä yhteen ministeriöön. Organisaatiota on selkeytettävä ja ennen kaikkea maahanmuutossa liikkuva valtion ja kuntien raha on yksilöitävä samaan budjettiin.

Valtionhallinnon tulostavoitteet tulee ulottaa myös maahanmuuttajien sopeutumisesta ja yhteiskuntaan kiinnittymisestä vastaaviin viranomaisiin.

Lainsäädäntöä tulee selkeyttää ja poliisin sekä rajavartiolaitoksen valtuuksia lisätä. Turvapaikan hakumenettelyä on nopeutettava. EU-maiden viranomaisten välistä yhteistyötä on lisättävä merkittävästi. Turvapaikkaa hakevat EU-kansalaiset (esimerkiksi EU-alueelta saapuvat romanikerjäläiset), niin sanotut Dublin-tapaukset (turvapaikanhakija on hakenut turvapaikkaa jo jostain toisesta EU-maasta), rikolliset sekä alaikäisinä esiintyvät aikuiset tulee käännyttää rutiininomaisesti rajalla siihen maahan, josta he tänne saapuivat. Iänmääritystestit on otettava takaisin käyttöön.

Valheellista tietoa turvapaikan, oleskeluluvan tai kansalaisuuden hakuprosessissa antaneen henkilön oleskelulupa on peruttava, ja hänet on välittömästi palautettava siihen maahan, josta hän saapui.

Eduskunnan tulee säätää uusi ulkomaalaislaki, jonka keskeisenä ajatuksena on Suomen valtion ja Suomen kansalaisten etu. Lain valmisteluvaiheessa eri kansalaisjärjestöjä ja muita tahoja tulee kuulla tasapuolisesti. Muitakin kuin niitä, jotka hyötyvät maahanmuutosta taloudellisesti, poliittisesti tai ideologisesti. Ennen lain hyväksymistä asiasta tulee järjestää eduskuntaa sitova kansanäänestys, jossa äänestetään uuden lain hyväksymisestä tai hylkäämisestä.

b. Ulkomaalaiset opiskelijat

EU-alueen ulkopuolelta tuleville ulkomaalaisille perustutkinto- ja jatko-opiskelijoille asetetaan lukukausimaksut, jotka kattavat täysimääräisesti heidän opinnoistaan Suomelle aiheutuvat kustannukset. Valmistumisensa jälkeen Suomeen töihin jäävä ulkomaalainen voi vähentää maksamansa lukukausimaksut täysimääräisesti verotuksessaan kymmenen (10) vuoden ajalle jaksotettuna.

Opiskelijoita ei käsitellä tässä enempää, koska opiskelijastatus ei oikeuta pysyvään maassa asumiseen.

c. Paluumuuttajat

Paluumuuttajiin sovelletaan voimassa olevaa lainsäädäntöä.

d. Suomen kansalaisten perheenjäsenet

Viranomaisten tulee kiinnittää erityistä huomiota maahanmuuttoon liittyvien järjestettyjen avioliittojen kitkemiseen. Ne kuuluvat ihmiskaupan piiriin.

Ulkomailta tulevan puolison on oltava vähintään 24-vuotias. Näin estetään tehokkaasti pakkoavioliitot ja niihin liittyvä ihmiskauppa.

Suomen kansalaisten perheenjäsenten maahanmuuttoon emme esitä muita vaatimuksia kuin myöhemmin mainittavat kaikkia maahanmuuttajia koskevat kielitaitoa ja kotoutumista koskevat vaatimukset.

e. Suomeen ja suomalaiseen elämäntapaan sopeutuminen ja yhteiskuntaan kiinnittyminen

Tärkeä osa kansalaisuutta on Suomeen ja suomalaiseen elämäntapaan sopeutumisella sekä suomalaiseen yhteiskuntaan kiinnittymisellä.

Käsitteestä ”kotouttaminen” luovutaan välittömästi. Sen keskeinen ongelma on, että se siirtää vastuun maahanmuuttajan sopeutumisesta suomalaisille. Ensisijainen vastuu Suomeen ja suomalaiseen elämäntapaan sopeutumisessa ja yhteiskuntaan kiinnittymisessä on aina maahanmuuttajalla itsellään.

Tärkein tekijä on kotimaisen kielen oppiminen. Kotimaisen kielen opiskelu ja sen hallinta yleisen kielitutkinnon taso 5:n mukaisella tavoitetasolla kytketään pysyvän oleskeluluvan perusteeksi kaikille maahanmuuttajaryhmille. Tämän velvoitteen laiminlyöviä maahanmuuttajia ei päästetä lainkaan suomalaisen sosiaaliturvan piiriin pois lukien se, mitä työperäisistä maahanmuuttajista myöhemmin todetaan.

Kielen opiskelu- ja kielitaitovaatimuksista voidaan tapauskohtaisesti poiketa niiden turvapaikan saaneiden kohdalla, joiden terveydentila on erityisen huono tai jotka ovat hyvin iäkkäitä. Terveydentila luonnollisesti todetaan suomalaisessa terveydenhuollossa ja arvioidaan suomalaisella mittapuulla. Myös ikäkäsitys on suhteutettava suomalaiseen ikäkäsitykseen ”yksi yhteen”.

Työntekijän oleskeluluvalla maassa oleskelevilla verot, sairausvakuutusmaksut yms. sivukulut asianmukaisesti hoitaneilla ulkomaan kansalaisilla ja heidän perheillään on oikeus Suomen sosiaaliturvaan, esimerkiksi julkiseen terveydenhoitoon ja sairauspäivärahaan sekä työssäoloehdon täytyttyä väliaikaisesti myös työttömyyspäivärahaan.

Kaikki maahanmuuttajien sosiaaliturva muutetaan vastikkeelliseksi. Sen saaminen kytketään kielitaidon edistymiseen. Tämä koskee kaikkia maahanmuuttajia. Näin myös naiset ja pienet lapset saadaan suomalaisen yhteiskunnan ja kulttuurin piiriin.

Toimenpide estää nykyisin useissa maahanmuuttajaperheissä vallitsevan tavan, jossa kotiväki pyrkii pitämään lapset kielitaidottomina ja tiukasti kiinni omassa perinteessä.

Maahanmuuttajat oppivat Suomen kielen koulussa. Peruskoulun resursseja kielen opetukseen tulee lisätä merkittävästi. Sisäisen motivaation synnyttämiseksi ja oppimisen tehostamiseksi kouluista tulee vaihteittain, mutta nopeasti, poistaa kaikki omakieliset ryhmät, luokat, tulkit ja avustajat. Näin maahanmuuttajien on pakko ottaa vastuuta itsestään ja oppimisestaan.

Joustoa kielen opetteluun suhteen ei saa olla. Erityisesti tulkkaus- ja englanninkieliseen palveluun suunnattuja resursseja vähentämällä luodaan tehokas kannustin kielen oppimiseksi. Maahanmuuttaja maksaa kustannukset itse, jos hän ei halua opiskella kieltä vaan käyttää tulkkia.

Pakolaisille voidaan järjestää tulkkauspalveluja enintään kahden vuoden ajaksi alkaen siitä, kun henkilö tulee Suomeen. Perustellusta syystä hänelle voidaan myöntää tarveharkintaista sosiaalitukea tulkkaus- ja tulkkauspalveluun vielä yhden (1) lisävuoden ajaksi. Tämä sosiaalitukea vähennetään hänen muista sosiaalityksestään. Yhteensä pakolaiselle voidaan myöntää tulkkauspalveluja maksimissaan siis kolmen vuoden ajalle.

Pakolaisten kielikoulutuksesta vastaa Suomen valtio. Myös työperäiset maahanmuuttajat ovat oikeutettuja osallistumaan valtion järjestämään koulutukseen, mikäli koulutuksissa on tilaa. Työperäinen maahanmuuttaja voi vähentää kotimaisen kielen vapaaehtoisesta opiskelusta aiheutuneet kohtuulliset kustannukset täysimääräisinä verotuksessaan.

Perusopetuksessa keskeisiksi tavoitteiksi kielen oppimisen lisäksi tulee nostaa seuraavat seikat:

1. kasvattaa suomalaisia lapsia – niin syntyperäisiä kuin maahanmuuttajiakin – suomalaiseen kulttuuriin
2. siirtää suomalaista kulttuuria ja Suomen historiaa seuraaville sukupolville sekä
3. kasvattaa lapsia kohtaamaan muuttuva, kansainvälinen maailma ylpeinä suomalaisuudestaan.

Uusien tulijoiden maahan päästämisen perusteita tulee arvioida tarkemmin erityisesti silloin, jos jo maassa olevien maahanmuuttajien sopeutuminen ja yhteiskuntaan kiinnittyminen ei ole onnistunut kunnolla.

f. Maahanmuuttajanaisten aktivointi

Monet maahanmuuttajat tulevat kulttuureista, joissa naisten asema on huomattavasti huonompi kuin Suomessa.

Naisten aktivoiminen on yksi tärkeimmistä onnistuneen integraation edellytyksistä. Tämä edesauttaa myös maahanmuuttajalasten kielitaidon kehittymistä sekä heidän sopeutumistaan ja kiinnittymistään osaksi suomalaista yhteiskuntaa.

Monikulttuurisuuteen myönnetyt resurssit kohdennetaan merkittävässä määrin sellaiseen toimintaan, joka aktivoi nimenomaan maahanmuuttajanaisia ja saa heidät kohtaamaan kantasuomalaiset kodin ulkopuolella. Näin helposti kotiinsa eristyksiin jäävät maahanmuuttajanaiset ja -lapset saadaan lähemmäksi suomalaista yhteiskuntaa ja sen arvoja. Huonoin vaihtoehto on, että lapset viettävät varhaisimmat elinvuotensa kodissaan suomea osaamattoman äitinsä kanssa. Juuri näiden vuosien aikana tulisi kielitaidon kehittymisen ja suomalaiseen yhteiskuntaan sopeutumisen ja kiinnittymisen tapahtua.

Ottamalla maahanmuuttajanaiset aktiivisesti mukaan yhteiskunnan toimintaan saadaan palautettua myös maahanmuuttajavanhempien auktoriteettia. Nykyään monen maahanmuuttajaperheen ongelma on se, että uuden kotimaan kieltä, kulttuuria ja toimintatapoja osaavat ja tuntevat lapset saavat liian paljon valtaa vanhempiinsa. Tällaisessa perheessä lapsesta muodostuu vanhempien ikkuna maailmaan. Asian pitäisi olla toisin päin. Näissä perheissä vanhemmilla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin tarrautua perinteisiin. Tämä ei edistä perheenjäsenten sopeutumista ja kiinnittymistä suomalaiseen yhteiskuntaan.

2.2 KANSALAISET

2.2.1 Yhdenvertaisuusperiaate ja positiivinen erityiskohtelu

Suomessa julkisen vallan on kohdeltava kansalaisia yhdenvertaisuusperiaatteen mukaisesti. Kansalaisia ei saa asettaa keskenään eriarvoiseen asemaan esimerkiksi iän, sukupuolen, kansallisen alkuperän, ihonvärin, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden, seksuaalisen suuntautumisen tai muun henkilöllisen syyn perusteella ilman hyväksyttävää syytä (syrjintäkielto).

Positiivisella erityiskohtelulla (kansanomaisemmin ”positiivisella syrjinnällä”) tarkoitetaan sitä, että yhdenvertaisuusperiaatteen syrjintäkiellosta on mahdollista poiketa tapauskohtaisesti, mikäli ihmisten asettamisella keskenään eriarvoiseen asemaan on hyväksyttävä syy, ja sillä tavoitellaan ihmisten tosiasiallista tasa-arvoa. Positiivisen erityiskohtelua käytettäessä keinojen on oltava aina oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden, ja sitä on mahdollista käyttää vain poikkeuksellisissa tapauksissa.

Nykyisin Suomessa sovelletaan positiivista erityiskohtelua liian usein ja liian kevyin perustein. Kansalaisten asettamista keskenään eriarvoiseen asemaan pitäisi välttää erityisesti silloin, kun kyse on terveistä täysivaltaisista ihmisistä. Huomiota on erityisesti kiinnitettävä siihen, ettei julkinen valta aseta Suomen kansalaisia ulkomaalaisia heikompaan asemaan Suomessa.

Positiivisesta erityiskohtelusta ei pidä kuitenkaan kokonaan luopua, sillä julkisen vallan on pystyttävä tehokkaasti valvomaan haavoittuvien ihmisryhmien etua. Hyväksyttävänä syynä positiivisen erityiskohteluun voisi olla esimerkiksi lapsen etu, vammaisuus, vakava sairaus tai raskaus.

Tasa-arvoon kuuluu myös uskontojen välinen tasa-arvoisuus. Emme hyväksy minkään uskonnon perusteella myönnettäviä erioikeuksia ja tai uskonnollista erilliskohtelua. Erityisesti tämä on huomioitava peruskouluopetuksessa. Suomalaisen peruskoulun tehtävänä on antaa lapsille perustietoa uskonnoista osana yhteiskunnallista ja historiallista viitekehystä. Suomalaisen peruskoulun tehtävänä ei ole ehdollistaa lapsia uskomaan mihinkään tiettyyn uskontoon.

2.2.2 Sukupuolten välinen tasa-arvo

Kaikki ihmiset ovat vapaita kehittämään henkilökohtaisia kykyjään ja tekemään valintoja ilman sukupuoleen liittyvien roolien asettamia rajoituksia esimerkiksi perhe-elämässä, koulutuksessa, työelämässä ja yhteiskunnallisessa osallistumisessa. Naisten ja miesten erilaista käyttäytymistä, haluja ja tarpeita tulee arvioida ja arvostaa tasapuolisesti.

Sukupuolten välinen tasa-arvo ei merkitse samanlaisuuden vaatimusta vaan sitä, että naisten ja miesten erilaisuus ei saa johtaa eriarvoiseen asemaan tai kohteluun yhteiskunnassa.

Naiset ovat monessa maassa heikommassa asemassa suhteessa miehiin. Siksi Suomen valtion tulee pyrkiä noudattamaan kansainvälisessä toiminnassaan ns. Pekingin toimintaohjelman henkeä. Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi naisten ja tyttöjen koulutukseen panostamista sekä kehitysmaiden naisten pienyrittäjyyttä tukevien järjestelmien kehittämistä ja rahoittamista.

Sukupuolten välisen tasa-arvon edistäminen on tärkeä yhteiskuntapoliittinen tavoite, jonka lähtökohtana on tähän asti ollut naisten aseman parantaminen. Keskustelu ei saa kuitenkaan koskea pelkästään naisten aseman parantamista, vaan huomiota tulee kiinnittää entistä enemmän myös miesten aseman parantamiseen. Vain näin menetellen voidaan saavuttaa aito sukupuolten välinen tasa-arvo eli tilanne, jossa kumpaankaan sukupuoleen ei kohdistu suoraa, epäsuoraa eikä rakenteellista syrjintää.

Sukupuolten välisen tasa-arvon toteutumista tulee seurata erilaisten puolueettomien tilastojen avulla.

2.2.3 Lasten oikeudet

On tilanteita, joissa lapsen oikeuksien tulee aina mennä vanhempien oikeuksien edelle. Yhteiskunnan pitää turvata lasten oikeudet erityisesti silloin, kun vanhemmat eivät kykene, jaksa tai halua hoitaa ja kasvattaa lapsiaan. Näissä tapauksissa viranomaisten tulee välittömästi ja kaikkia tarvittavia keinoja käyttäen puuttua lapsen kehitystä vaarantaviin laiminlyönteihin.

Käytännössä tämä saattaa tarkoittaa keinoja, joihin nykyisissä viranomaiskäytännöissä ei Suomessa välttämättä ole totuttu. Kyse voi olla esimerkiksi huumeäitien pakkohoidoista, lasten tehostetuista huostaanotoista ja lasten pysyvästä sijoittamisesta sijaisperheisiin.

Lapsiperheiden ja vanhempien tukemista erilaisissa vaikeissa elämäntilanteissa tulee lisätä siinä määrin, että lasten huostaanotto on vasta viimeinen käytettävissä oleva keino. Tukimuotoja, joihin yhteiskunnan tulee ohjata varoja, ovat esimerkiksi perheneuvolat, ystävöimintä, viikonloppukodit sekä riittävä psyykkinen hoito sitä tarvitseville lapsille ja nuorille sekä heidän vanhemmilleen.

Raskaana oleva nainen tulee voida pakottaa hoitoon aina, mikäli hän käytöksellään jollain tavoin vahingoittaa vielä syntymätöntä lastaan. Vahingoittamistapa voi olla esimerkiksi alkoholin, huumeiden ja muiden päihteiden käyttö tai muista syistä johtuva puutteellinen elämänhallinta.

Lastensuojeluun tulee lisätä merkittävästi resursseja. Sijaisperheiden löytämistä pitää tehostaa ja sijaisperheitä tukea yhteiskunnan toimesta. Myös erilaisia nuoriin perheisiin kohdistuvia tukitoimia tulee lisätä merkittävästi. Tällaisia tukitoimia ovat esimerkiksi tuettu työllistäminen, edulliset asumismahdollisuudet, tehostetut neuvolapalvelut, arjen ja elämänhallinnan tuki sekä korotettu lapsilisä.

Lasten psyykkistä, fyysistä tai sosiaalista koskemattomuutta ei saa loukata vanhempien uskonnon perusteella.

2.2.4 Kansalaisen oikeudet

Suomen perustuslakiin kirjatut kansalaisten perusoikeudet ovat perustavanlaatuisia oikeuksia, jotka kuuluvat kaikille Suomen kansalaisille. Ne turvaavat sekä Suomen kansalaisten että myös muiden Suomen oikeusjärjestelmän piirissä olevien ihmisten oikeudet.

Osa perusoikeuksista antaa kansalaisille suojaa, osa puolestaan valtuuksia. Yhtäältä ne asettavat rajoja julkisen vallan toiminnalle, toisaalta ne velvoittavat julkista valtaa huolehtimaan perusoikeuksien toteuttamisesta, esimerkiksi maksuttomasta perusopetuksesta sekä riittävistä sosiaali- ja terveyspalveluista.

Perusoikeuksia ovat

- vapausoikeudet ja oikeusturva (esimerkiksi kotirauhan suoja, uskonnonvapaus)
- osallistumisoikeudet eli poliittiset oikeudet (esimerkiksi äänestäminen vaaleissa)
- yhdenvertaisuusoikeudet (esimerkiksi oikeus kieleen ja kulttuuriin)
- hyvinvointioikeudet (esimerkiksi oikeus välttämättömään toimentuloon)

Kansalaiset voivat vedota perusoikeuksiinsa tuomioistuimissa ja viranomaisissa. Näiden tehtävänä on tulkita lakeja niin, että yksilön perusoikeudet toteutuvat mahdollisimman hyvin.

Oikeusvaltiossa kansalaisilla on vahva itsemääräämisoikeus eli oikeus määrätä omasta elämästään ja omaa elämäänsä koskevien päätösten toteuttamisesta. Itsemääräämisoikeuden mukaan kompetentilla henkilöllä on oikeus itsenäiseen harkintaan, päätöksentekoon ja toimintaan.

2.2.5 Kansalaisen velvollisuudet

Kansalaisen perusoikeudet nähdään helposti vain vapautena tai oikeutena tehdä tai olla tekemättä jotain. Oikeuksia ei voi kuitenkaan olla ilman velvollisuuksia.

Kansalaisen tärkein velvollisuus on noudattaa lakia. Muita keskeisiä velvollisuuksia ovat oppivelvollisuus, kansakunnan varallisuutta ja yhteiskunnallista hyvinvointia kartuttavan palkkatyön tekeminen, säädettyjen verojen maksaminen, maanpuolustusvelvollisuus sekä vanhempien velvollisuus huolehtia lapsistaan. Lisäksi kansalaisten tulee kunnioittaa toisten oikeuksia ja omalta osaltaan osallistua yhteiskunnallisen vaurauden, vakauden ja hyvinvoinnin luomiseen.

Yhteiskunnan tehtävänä on valvoa, että velvollisuuksia noudatetaan. Yhteiskunnalla ei kuitenkaan ole oikeutta velvoittaa yksilöä mielivaltaisesti.

2.2.6 Sananvapaus

Aito sananvapaus on todellisen demokratian ja taloudellisen hyvinvoinnin välttämätön edellytys ja elinehto. Sananvapauden rajoituksista on enemmän haittaa kuin hyötyä. Vaarallisimmillaan rajoituksilla ajetaan vain pienten ihmisryhmien etuja ja tavoitteita sekä estetään toisinajattelijoita saamasta ääntään kuuluviin.

Suomen perustuslain 12§:n mukaan jokaisella on sananvapaus, johon sisältyy oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennalta estämättä. Tämä oikeus kuuluu myös heille, jotka tavalla tai toisella kritisoivat hallintoa ja sen tekemiä päätöksiä.

Euroopan ihmisoikeustuomioistuin edellyttää, että sananvapausrajoituksista on säädettävä laissa riittävän tarkkarajaisesti ja täsmällisesti niin, että kansalaiset pystyvät etukäteen arvioimaan sananvapauden väärinkäytöstä aiheutuvan rangaistusriskin. Sananvapauden rajoitusperusteiden on oltava hyväksyttävissä ja painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatimia. Sananvapauteen liittyvät lait tulee siis laatia yksiselitteisiksi. Epäselvät lait aiheuttavat aiheetonta itesensuuria. Lisäksi ne mahdollistavat poliittiset oikeudenkäynnit.

Sen lisäksi niitä on tulkittava aina perus- ja ihmisoikeusmyönteisesti eli supistavasti, mikä edellyttää, että sananvapauden rajoitukset on aina tapauskohtaisesti perusteltava. Ilmaisua ei tee laittomaksi ainoastaan se, että esimerkiksi ilmaus saattaa järkyttää, loukata tai hämmentää jotakuta tai olla sisällöltään liioitteleva, poleeminen tai hyökkäävä.

Sananvapauden rajoituksia koskevia lakeja säädettäessä ja sovellettaessa on huomioitava erityisesti niiden mahdolliset negatiiviset vaikutukset yhteiskunnalliselle ja poliittiselle keskustelulle. Oikeusvaltiossa lainsäädännöllä ei voida rajoittaa sananvapauden ydinalueelle kuuluvaa yhteiskunnallista tai poliittista keskustelua. Siksi sananvapauteen kuuluu oikeus keskustella toisista uskonnoista, kielistä, kulttuureista, kansoista ja heidän tavoistaan myös kriittisestä näkökulmasta.

Kansalaisille on taattava perusoikeutena oikeus vaikuttaa itseään, elinympäristöään ja yhteiskuntaa koskevaan poliittiseen päätöksentekoon sekä oikeus valvoa ja ottaa kantaa julkiseen vallankäyttöön. Erityisesti poliittista päätöksentekoa kohtaan ihmisillä on oikeus esittää ankaraakin kritiikkiä. Tämän oikeuden on vahvistanut myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuin ratkaisukäytännössään. Julkisen vallan on kannustettava kansalaisia käyttämään perusoikeutena turvattua sananvapautta ja ottamaan kantaan vaikeisiin yhteiskunnallisiin ja poliittisiin asioihin.

Kaikkia tietoja ja ajatuksia ei kuitenkaan tule sananvapauden nimissä hyväksyä, vaan ne tulee asettaa kriittisen tarkastelun alaisiksi. Mikäli niiden tavoitteena on selkeästi loukata yksityisten ihmisten kunniaa, tulee niihin soveltaa voimassa olevaa lainsäädäntöä.

Sananvapauden ei tule olla ehdoton ihmisten yksityisen elämän piirissä tapahtuviin asioihin. Sananvapauteen ei kuulu esimerkiksi se, että julkisesti saa kertoa yksityishenkilöiden tai julkisuuden henkilöiden perheenjäsenten, sukulaisten tai muun lähipiirin asioista tiedotusvälineissä.

Erityisesti sananvapaus ei koske tietoista valehtelua, jonka tarkoituksena on toisen ihmisen vahingoittaminen.

Kaikessa sähköistä viestintää koskevassa lainsäädännössä on huomioitava, että perus- ja ihmisoikeudet koskevat myös internetiä ja sähköistä tietojenkäsittelyä. Perustuslakia tulee noudattaa myös niihin liittyvissä asioissa eikä sähköistä sananvapautta pidä rajoittaa luomalla ennakkosensuurijärjestelmiä tai ihmisen olennaiseen yksityisyyden suojaan kajoavia valvonta- ja urkkimiskeinoja.

Suomen perustuslakiin kuuluu ehdoton ennakkosensuurin kieltö. Siksi ennakkosensuuri tulee lopettaa välittömästi ja kokonaan myös internetin osalta. Ennakkosensuuri ei poista ongelmia, vaan se ainoastaan piilottaa niitä. Tämän lisäksi ennakkosensuuria on mahdollista käyttää vaarallisella tavalla väärin. Pohjimmiltaan ennakkosensuurijärjestelmissä on kysymys siitä, että ongelmia ei tahdota kohdata, koska ei tiedetä, miten niitä voitaisiin ratkaista. Ongelmiin ei kuitenkaan koskaan keksitä ratkaisua, mikäli niitä ei uskalleta kohdata.

Sanan- ja ilmaisunvapauteen liittyviä tuomioita tulee lieventää tai niistä tulee luopua kokonaan.

2.2.7 Sosiaaliturva

Lähtökohtaisesti perustuslaki korostaa jokaisen ensisijaista vastuuta pitää huolta omasta ja huollettaviensa toimeentulosta. Kaikki eivät tähän kuitenkaan kykene. Siksi eräät sosiaaliset oikeudet ovat perustuslakiin kirjattuja kansalaisen perusoikeuksia. Perustuslain mukaisia sosiaalisia oikeuksia ovat oikeus vähimmäistoimeentuloon, oikeus perustoimeentulon turvaan riskitilanteissa, oikeus riittäviin sosiaali- ja terveyspalveluihin sekä asumiseen liittyvät oikeudet.

Perustuslaki takaa ihmisarvoisen elämän kannalta välttämättömän toimeentulon ja huolenpidon. Vähimmäisturvan tasoa ei ole määritelty, vaan minimiturva sisältää tapauskohtaista tarveharkintaa. Erityisesti vammaisten ja vanhusten sosiaalisten oikeuksien toteutumisessa on havaittu olevan merkittäviä puutteita. Näihin epäkohtiin ja niiden korjaamiseen tulee jatkossa kiinnittää riittävästi huomiota.

Sosiaaliturvaan liittyy olennaisesti kysymys siitä, mikä on yhteiskunnan ja mikä yksilön oma vastuu. Muutos 2011 korostaa yksilön omaa vastuuta. Valtion pitää kuitenkin turvata jokaiselle kansalaiselle kohtuullisen elämisen perusedellytykset, vähimmäistoimeentulo ja riittävät sosiaali- ja terveyspalvelut.

Sosiaaliturvan pitää olla luonteeltaan kannustavaa ja ohjata kansalaisia hakeutumaan palkkatyöhön. Liian korkea sosiaaliturva aiheuttaa helposti tilanteen, jossa sosiaaliturvalla eläminen on työntekoa huomattavasti kannattavampaa. Tämä synnyttää erilaisia kannustinloukkuja ja edelleen rakenteellista työttömyyttä. Tällaiset epäterveet järjestelmät on purettava ja työnteosta tehtävä aina sosiaaliturvaa huomattavasti houkuttelevampi vaihtoehto.

Osana kannustinloukkujen purkamista avoimille työmarkkinoille sijoittumattomille työkäisille ja (osa)työkykyisille järjestetään mielekästä, pysyvää, yleishyödyllistä työtä, jolla heidät sitoutetaan yhteiskunnan jäseniksi ja jonka avulla heidän työpanoksensa koituu yhteiskunnan hyväksi.

2.2.8 Eläkkeet

Hyvinvointivaltion pitää turvata eläkkeet. Eläkeikää ei pidä nostaa ilman perusteltua syytä. Eläkkeisiin kajoaminen on yksi viimeisistä keinoista pyrittäessä säilyttämään hyvinvointivaltio, sillä eläke on hyvinvointivaltion oleellinen osa. Lisäksi se on työelämässä oleville keskeinen motivaationlähde.

Kuitenkin valtion ja kuntien myöntämiä ylisuuria poliittisia ja virkaeläkkeitä tulee kohtuullistaa ja asettaa niille yläraja.

2.2.9 Kansalaisten fyysinen koskemattomuus ja väkivaltarikollisten rankaiseminen

a. Yleiset periaatteet

Oikeuspoliittisten uudistusten kulmakivet väkivaltarikosten osalta ovat

1. kansalaisten henkilökohtaisen koskemattomuuden turvaaminen lainsäädännön, lakien soveltamisen, rangaistusten ja vankeusaikana järjestettävän kuntoutuksen ja koulutuksen avulla
2. hätävarjeluosuuksien laajentaminen merkittävästi nykyisestä
3. rangaistusten sovittaminen Suomen kansalaisten yleisen oikeustajun mukaisiksi.

a. tuomiota tulee koventavaa rikoksen uusiminen, tekijän vaarallisuus sekä nykyistä huomattavasti enemmän myös teon häpeällisyys ja alhaisuus. Häpeällisyyttä ja alhaisuutta tulee tarkastella kaikissa rikostyypeissä. Esimerkiksi niin sanottuihin nigerialaiskirjeisiin perustuvat huijaukset hyödyntävät uhrien ahneutta. Sen sijaan huijaukset, joissa väitetään kerättävän rahaa esimerkiksi syöpäsairaille lapsille tai sotaveteraaneille, perustuvat uhrien myötätuntoon ja vilpittömään auttamisen haluun.

b.lieventäväksi tekijäksi katsotaan uhrin oma toiminta tilanteen kehittymisessä väkivaltaiseksi.

Kansalaisen henkilökohtaista ruumiillista koskemattomuutta loukkaavista sekä henkeä ja terveyttä vakavasti vaarantavista väkivaltarikoksista annetut tuomiot ovat liian lyhyitä, eivätkä ne vastaa kansalaisten enemmistön oikeuskäsitystä. Vakavia väkivaltarikoksia ovat esimerkiksi henkirikokset ja niiden yritykset, törkeät pahoinpitelyt, seksuaalirikokset ja kuolemantuottamiseen johtaneet rattijuopumukset. Uhrin alaikäisyyttä on pidettävä oletusarvoisesti raskauttavana tekijänä.

Merkittävä ongelma on vakavista väkivaltarikoksista annettujen rangaistusten kesto verrattuna monista muista rikoksista, esimerkiksi talousrikoksista annettuihin rangaistuksiin. Ongelma ei ole puutteellisissa laeissa vaan niiden soveltamisessa.

Tiettyihin rikostyyppeihin, esimerkiksi perheväkivaltaan ja seksuaalirikoksiin, kuuluu usein tekijän katumuksen ja/tai sairaudentunnon puute sekä korkea uusimisriski. Näissä rikoksissa tulee ehdottomia vankeusrangaistuksia tuomita nykyistä huomattavasti useimmin. Lisäksi vankeusrangaistusten pituuden tulee olla suhteessa tehdyn teon vakavuuteen. Nykyisiä huomattavasti pidemmät ehdottomat vankeustuomiot vakavissa väkivaltarikoksissa ovat perusteltuja jo siksi, että tuomiotaan suorittava taparikollinen on tällöin nykyistä pidempään estynyt uusimasta tekojaan. Opikseen taparikollinen ei tuomiostaan yleensä ota.

Myös väkivaltarikosten keskinäinen rangaistavuus nähdään usein eri tavoin oikeussaleissa ja kansalaisten mielissä. Tavalliselle kansalaiselle ei ole kovinkaan paljon merkitystä sillä, jos järjestäytyneisiin rikollisorganisaatioihin kuuluvat taparikolliset selvittelevät keskenään välejä syrjäisellä metsätiellä. Huomattavasti suurempi merkitys on esimerkiksi sillä, että perheen äiti joutuu joukkoraiskauksen uhriksi. Ensin mainitussa tapauksessa tuomiot kuitenkin ovat yleensä elinkautisia tai pitkiä vuosituomioita, jälkimmäisessä paljon vähemmän.

Lukuisat raiskaustapaukset ja niistä tuomitut mitättömät rangaistukset ovat kuohuttaneet viime vuosina kansalaisten mieliä. On täysin käsittämätöntä, että raiskauksesta selviää ehdollisella vankeudella ja sakoilla. Raiskauksen minimirangaistukseksi tulee säätää vähintään kahden vuoden ehdoton vankeusrangaistus.

Erityisesti alaikäisiin kohdistuvien seksuaalirikosten rangaistuksia tulee koventaa merkittävästi. Niistä langetetut tuomiot on aina suoritettava ehdottomana vapausrangaistuksena. Näiden rikosten tutkintaa tulee tehostaa merkittävästi, jotta vältyttäisiin aiheettomilta syytteiltä ja tuomioilta.

Ehdonalaiseen vapauteen pääsemisen tulee olla mahdollista vain niille henkilöille, jotka ovat rangaistusta suorittaessaan osoittaneet ansaitsevansa ehdonalaiseen pääsyn.

Rangaistus ei voi olla ainoastaan pelote. Sen tehtävänä on myös suojella yhteiskuntaa ja lainkuuliaisia kansalaisia rikollisilta. Toistuvasti vakaviin väkivaltarikoksiin syyllistyneet rikoksenuusijat on eristettävä muusta väestöstä pysyvästi.

Alentunut syyntakeisuus ei saa automaattisesti edesauttaa lyhyemmän tuomion saamista vakavissa väkivaltarikoksissa. Mikäli vankila ei ole oikea paikka näille henkilöille, tulee heidät sijoittaa paikkaan, jossa he eivät ole ympäristölleen vaarallisia. Tällainen paikka on esimerkiksi vankimielisairaala. Nämä henkilöt tulee pitää eristettynä niin kauan kuin he ovat vaarallisia ympäristölleen.

Rikokseen syyllistyneen täytyy korvata omalla työnteollaan täysimääräisesti kaikki aiheuttamansa vahingot, milloin se suinkin on mahdollista. Kyse ei ole sovittelusta vaan konkreettisesta vahinkojen korvaamisesta. Mikäli teosta aiheutunut vahinko ei ole rahallisesti korvattavissa (esimerkiksi kuolemantuottamus), tulee tuomio määrätä aina ehdottomana vapausrangaistuksena.

Nuorten henkilöiden tekemiin rikoksiin on puututtava varhaisessa vaiheessa ja riittävän tehokkain keinoin. Näin estetään monen nuoren ajautuminen pysyvästi rikollisen elämäntavan piiriin.

Nuoruus tulee nähdä vankeinhoidolliseksi perusteeksi määrätä tuomio ehdottomana jo rikollisen elämäntavan alkuvaiheessa, sillä nuorella on elämää edessä kymmeniä vuosia vielä senkin jälkeen, kun hän on vapautunut vankeudesta. Sopeutumista ympäröivään yhteiskuntaan ja sen vaatimuksiin helpottaa usein vankeusaikana parantunut elämänhallinta, päihdevapaa elämäntapa sekä vankilassa hankittu ammattitutkinto.

b. Lieventämisperusteet

On tapauksia, joissa joku väkivaltatilanteen osapuolista ei halua fyysistä konfliktia, mutta toinen tai toiset osapuolet sitä jostain syystä haluavat. Erityisesti näissä tapauksissa tulee kiinnittää nykyistä enemmän huomiota olosuhteisiin, rikosta edeltäviin tapahtumiin sekä kaikkien osapuolten toimintaan. Vastuu kuuluu aina rikoksen tekijälle. Rikoksen vakavuutta arvioitaessa tulee kuitenkin huomioida myös se, myötävaikuttiko uhri itse omalla käytöksellään tai toiminnallaan tapahtumiin. Tarkoituksellinen ärsyttäminen ja provosointi tulee nähdä lieventämisperusteena ja tuomiota alentavana seikkana.

Kansalaisten oikeutta puolustaa itseään, perhettään ja omaisuuttaan on lisättävä merkittävästi. Esimerkiksi väkivaltarikoksen uhriksi joutuvalla tulee olla täysi oikeus puolustaa itseään. Tällaisissa tapauksissa hätävarjeluun turvautuvan henkilön oikeutta puolustautua oikeudetonta hyökkäystä vastaan tulee aina lähtökohtaisesti tulkita puolustautujan hyväksi.

On tekoja, jotka jossain tilanteessa ovat yksiselitteisesti vääriä ja tuomittavia, toisessa puolestaan perusteltuja. Väärin on esimerkiksi se, että aikuinen hermostuu leikkivään lapseen ja lyö tämän tajuttomaksi. Perusteltua voimankäyttö on sen sijaan esimerkiksi tilanteessa, jossa lasta raiskaava pedofiili lyödään rikoksen estämiseksi tai vahinkojen minimoimiseksi tajuttomaksi. Jälkimmäisessä tilanteessa kyse on nimenomaan tapauskohtaisesti arvioitavasta hätävarjelukeinojen oikeasuhtaisuudesta.

c. Häpeäväkivalta

Uudet kulttuurit, heidän keskinäiset tapansa sekä eri ryhmien väliset jännitteet ovat tuoneet suomalaiseen lainkäyttöön uuden käsitteen, "kunniaväkivalta". Kunniaväkivallalla tarkoitetaan kunniakäsityksiin pohjautuvaa väkivaltaa, joka pyrkii turvaamaan perheen, suvun tai klaanin uskottavuuden ja arvovallan yhteisön toisten perheiden, sukujen tai klaanien silmissä. Kunniaväkivalta ilmenee esimerkiksi uhkailuna, eristämisenä, pakottamisena tai muuna väkivaltana. Sen äärimmäinen muoto on kunniamurhaksi kutsuttu väkivallanteko. Tavallisimmin kohteena on tyttö tai nainen.

Näillä väkivallanteoilla ei ole mitään tekemistä kunnian kanssa vaan ne ovat hyvin häpeällisiä ja tuomittavia tekoja. Siksi niitä tulee jatkossa kutsua häpeäväkivallaksi. Häpeäväkivallasta määrätään automaattisesti kovimmat mahdolliset rangaistukset, jotka suoritetaan aina ehdottomina. Tuomion suorittamisen jälkeen häpeäväkivallasta tuomittu karkotetaan Suomesta välittömästi ja pysyvästi.

Uusia lakeja säädettäessä yleisenä ohjeena tulee olla se, että niiden henki noudattaa Suomen nykyisten kansalaisten yleistä oikeustajua sekä heidän käsitystään teon häpeällisyydestä ja moitittavuudesta. Suuren häpeällisyyden ja moitittavuuden tulee olla merkittäviä tuomion koventamisperusteita.

2.2.10 Suomen kansalaisuus ja sen saaminen

a. Kansalaisuus tulee ansaita

Suomen kansalaisuuden saamisessa ei ole kyse pelkästään siitä, kuka saa asua Suomessa, työskennellä Suomessa tai nauttia suomalaisesta sosiaaliturvasta. Kyse on myös siitä, kuka saa osallistua poliittisten päättäjien valintaan.

Suomen kansalaisuuden tulee olla maahanmuuttajalle etuoikeus, ei automaatio. Oleskeluluvan voi peruuttaa, mutta kansalaisuutta ei voi. Siksi kansalaisuuden saamista tulee tiukentaa huomattavasti kaikkien maahanmuuttajien osalta.

Suomen kansalaisuuden saaminen ei saa olla itsestäänselvyys vaan se pitää ansaita. Suomella on oikeus valita ne, joille myönnetään kansalaisuus ja millä perusteilla.

Nykyisiin säädöksiin kansalaisuuden saamisesta automaattisesti tai ilmoitusmenettelyssä emme esitä muutoksia. Työperäiselle maahanmuuttajalle tai kiintiöpakolaiselle voidaan myöntää kansalaisuus seuraavin edellytyksin:

1. hakija on täyttänyt 18 vuotta
2. hakijan henkilöllisyydestä ei ole minkäänlaista epäselvyyttä
3. hakija on asunut Suomessa yhtäjaksoisesti vähintään kahdeksan (8) vuotta
4. hakijalla ei ole rikosrekisteriä eikä häntä ole määrätty lähestymiskieltoon. Myös rikos, josta ei ole tuomittu rangaistusta lieventävien seikkojen vuoksi, on este kansalaistamiselle
5. hakija ei ole olennaisesti laiminlyönyt elatusvelvollisuuttaan eikä julkisoikeudellisia maksuvelvoitteitaan
6. hakija pystyy luotettavasti selvittämään, miten saa toimeentulonsa. Erilaiset sosiaalietuudet eivät saa olla merkittävä toimeentulon lähde
7. hakijalla on kotimaisen kielen hyvä suullinen ja kirjallinen taito tai kotimaisen viittomakielen taito. Riittäväksi kielitaidoksi katsotaan yleisten kielitutkintojen ylin taso viisi (5):

”Ymmärtää pidempää, normaalitempoista kasvokkaista sekä mm. televisiosta ja radiosta kuultavaa puhetta, vaikka joskus ymmärtäminen vaatii jonkin verran ponnistelua. Ymmärtää rakenteellisesti ja kielellisesti monimutkaisia tekstejä ja oman aikamme kirjallisuutta. Puhuu ja kirjoittaa selkeästi ja sujuvasti erilaisista aiheista, mutta harvinaisten sanojen ja monimutkaisten lauserakenteiden käyttö saattaa kuitenkin tuottaa vaikeuksia. Hallitsee kieliopin ja sanaston yleensä hyvin ja monipuolisesti”.

http://www.oph.fi/koulutus_ja_tutkinnot/kielitutkinnot/yleiset_kielitutkinnot/taitotasokuvaukset).

8. hakija on asianmukaisella kokeella osoittanut omaksuneensa keskeiset Suomen kansalaisen oikeudet ja velvollisuudet. Tämän kokeen laatimiseen otetaan mallia esimerkiksi USA:n kansalaisuustestistä.

Suomen kansalaisen aviopuolisolle voidaan myöntää kansalaisuus jo neljän vuoden yhtäjaksoisen maassa asumisen jälkeen, mikäli aviopuolisot ovat asuneet yhdessä kolme vuotta.

Kansalaisuutta ei kuitenkaan myönnetä

1. jos kansalaistaminen voi vaarantaa valtion turvallisuutta tai yleistä järjestystä
2. jos kansalaisuutta haetaan vain kansalaisuudesta seuraavan edun saamiseksi ilman, että hakija aikoo asettua Suomeen
3. jos kansalaistaminen muusta painavasta syystä hakijan tilanteen kokonaisvaltaisen tarkastelun perusteella on vastoin Suomen valtion ja sen kansalaisten etua.

Valheellista tietoa turvapaikan, oleskeluluvan tai kansalaisuuden hakuprosessissa antaneen henkilön oleskelulupa on peruttava, ja hänet on välittömästi palautettava siihen maahan, josta hän saapui.

Vakavan rikoksen tehneet, rikollisen organisaation toimintaan aktiivisesti osallistuneet tai ilman asianmukaista oleskelulupaa Suomessa oleskelevat ulkomaan kansalaiset tai ilman kansalaisuutta olevat ulkomaalaiset tulee välittömästi käännättää Suomesta takaisin siihen maahan, mistä he ovat tulleet Suomeen.

b. Perheiden yhdistäminen

Kansalaisuuteen liittyy usein olennaisena osana pyrkimys perheiden yhdistämiseen. Mahdollisuus perheen yhdistämiseen on mahdollista vain työperäiselle maahanmuuttajalle ja pakolaisstatuksen saaneelle.

Perheen käsitteeksi määritellään isä, äiti, biologiset lapset ja ottolapset. Myös yhden aikuisen perheet ovat tämän määritelmän mukaisia perheitä. Perheenjäseniksi ei lasketa esimerkiksi perheenkokoajan isovanhempia, siskoja ja veljiä, serkkuja eikä täysi-ikäisen perheenyhdistäjän vanhempia. Perheenkokoajan tulee pystyä itse aukottomasti osoittamaan, että perhesuhteet ovat syntyneet jo lähtömaassa.

Perheenyhdistämisissä otetaan DNA-testit automaattisesti käyttöön, jotta voidaan varmistaa, että perheen yhdistämistä vaativat henkilöt ovat sukua keskenään. Mikäli perheenyhdistämiin liittyy huijauksia, väärinkäytöksiä tai niiden yrityksiä tms., tulee sekä perheenkokoaja että yhdistetty perhe palautetaan välittömästi takaisin lähtömaahan.

Alaikäisten pakolaisten kohdalla perheenyhdistämiset tehdään ensisijassa heidän lähtömaataan lähinnä olevaan turvalliseen maahan tai lähtömaan turvalliseen osaan. Näin kitketään merkittävästi erästä ihmiskaupan häikäilemättömyyttä ja surullisinta muotoa eli ns. ankkurilapsitoimintaa.

2.3 LUONTO JA YMPÄRISTÖ

Hyvinvoiva luonto on perusedellytys ihmisen hyvinvoinnille. Sitoudumme ympäristöä ja luontoa säästäviin ja suojeleviin ekologisiin ratkaisuihin sekä kestävä kehityksen periaatteisiin. Ihmisen pitää ymmärtää vastuunsa luonnosta, eläimistä ja toisista ihmisistä, niin nykyisistä kuin tulevistakin sukupolvista. Tämän vastuullisuuden pitää näkyä sekä tuotannossa että kuluttamisessa.

2.3.1 Luonto, luonnonarvot ja eläimet

Luonnonsuojelun yhtenä tavoitteena on turvata kaikille kansalaisille mahdollisuus virkistäytymiseen ja liikkumiseen luonnossa.

Suomen perustuslain mukaan vastuu luonnosta, sen monimuotoisuudesta, ympäristöstä ja kulttuuriperinnöstä kuuluu kaikille. Julkisen vallan on pyrittävä turvaamaan jokaiselle oikeus terveelliseen ympäristöön sekä mahdollisuus vaikuttaa elinympäristöönsä koskevaan päätöksentekoon.

Luontoon kohdistuva uhka on lähes yksinomaan ihmisen toiminnan tulosta. Jokaisen velvollisuus on pyrkiä suojelemaan luontoa mukaan lukien eri eliölajit, luontotyypit, luonnon monimuotoisuus sekä luonnonkauneus ja erilaiset maisema-arvot. Luontoa tulee suojella maailmanlaajuisesti, alueellisesti ja paikallisesti mukaan lukien meret, ilmakehä ja ilmasto.

Kaikkia eläviä olentoja tulee kohdella hyvin ja niiden elämää tulee kunnioittaa. Niillä tulee olla oikeus lajityypilliseen käyttäytymiseen. Eläinten oikeudenmukainen kohtelu tulee varmistaa lainsäädännön keinoin.

Etenkään luonnonvaraisten eläinten mahdollisuutta elämään, hyvinvointiin ja lisääntymiseen ei saa vaarantaa tai estää metsästyslain vastaisesti. Tuotanto- ja kotieläinten lopettamisessa, metsästyksessä, kalastuksessa, vahinkoeläinten hävittämisessä tai niiden määrän rajoittamisessa ei saa tuottaa eläimille tarpeetonta kärsimystä ja tuskaa.

Asianmukaisesti järjestäytyneille, rekisteröityneille ja viranomaisten hyväksymille toimijoille, jotka ajavat luonnon, luonnonarvojen ja eläinten oikeuksia, tulee myöntää valtuudet ajaa luonnon ja eläinten etua tuomioistuimissa silloin, kun ihmiset ovat rikkoneet niiden hyvinvointia vastaan. Niille tulee myöntää myös riittävä rahoitus valtion varoista. Näin varmistetaan, että ko. seikat tulevat asianmukaisesti huomioituiksi.

2.3.2 Kestävä kehitys

Kestävällä kehityksellä tarkoitamme suunniteltua, ohjattua ja jatkuvaa yhteiskunnallista kehitystä, jonka tavoitteena on turvata nykyisille ja tuleville sukupolville hyvät elämisen mahdollisuudet. Ympäristö, ihminen ja talous tulee ottaa tasavertaisesti huomioon päätöksenteossa ja toiminnassa maailmanlaajuisesti, alueellisesti sekä paikallisesti.

Jaamme kestävän kehityksen kolmeen ryhmään:

1. Ekologinen kestävyys

Ekologisella kestävyydellä tarkoitamme biologisen monimuotoisuuden ja ihmisen toiminnan sopeuttamista luonnon kestokykyyneen kansalaisten perushyvinvoinnista kuitenkin tarpeettomasti tinkimättä.

2. Taloudellinen kestävyys

Taloudellisella kestävyydellä tarkoitamme kestävää taloutta ja tasapainoista kasvua, joka ei perustu velkaantumiseen tai luonnonvarantojen hävittämiseen. Kestävä talous on edellytys yhteiskunnan keskeisille toiminnoille, kansalaisten hyvinvoinnin säilyttämiselle ja lisäämiselle sekä sosiaaliselle kestävyydelle.

Taloudellisen kasvun ja elintason ohessa valtiiovallan tulee edistää ja parantaa myös kansalaisten elämänlaatua.

3. Sosiaalinen ja kulttuurinen kestävyys

Kaikki kielet ja kulttuurit ovat keskenään tasa-arvoisia. Suomea puhuu äidinkielenään vain viisi miljoonaa ihmistä ja siksi suomen kielen tulee olla valtiiovallan erityisessä suojelussa ja sen edistäminen huomioida kaikessa päätöksenteossa. Myös suomalainen kulttuuri ansaitsee osansa maapallon kulttuurien kirjossa ja siksi sen suojelun tulee Suomessa olla ensisijalla muihin kulttuureihin nähden.

Sosiaalinen ja kulttuurinen kestävyys pyrkivät takaamaan hyvinvoinnin edellytysten siirtymisen sukupolvelta toiselle.

Tampereella 9.4.2010

Muutos 2011 ry - Förändring 2011 rf

Juha Mäki-Ketelä

puheenjohtaja

050 59 53 218

juha.maki-ketela@muutos2011.fi